

OLLIE
Simmerfliskan
HÖGSTRAND

 SAGA
EGMONT

OLLE
Simmarflickan
HÖGSTRAND

Olle Högstrand

Simmarflickan

Saga

Simmarflickan

Omslagsfoto: Mickael Gresset via Unsplash och
Shutterstock

Copyright © 1976, 2018 Olle Högstrand och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726115291

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

*Till mina egna simmarflickor.
Med och utan simdyna ...*

EN MORGON SOM ALLA ANDRA

Cissi var redan vaken när hon hörde väckarklockan skrälla till inne hos föräldrarna. Hon låg intill väggen och kunde tydligt höra pappas irriterade röst i rummet bredvid.

— Det här är ju inte klokt. Bli väckt morron efter morron före halv sex.

Och så mamma:

— Så du tycker att det är bättre att hon springer ute på kvällarna då? Titta bara på de andra flickorna.

— Cissi har ju nyss fyllt fjorton år. Då är det väl ingen fara.

Hon hörde att pappa suckande satte fötterna på golvet. Det gjorde lite ont i bröstet på henne där hon låg i sin gamla vitmålade säng som mamma gjort i ordning åt henne redan då hon var sex år. Bredvid kudden låg hennes illa medfarna gamla Nalle. Många gånger hade hon tänkt sig göra av med honom, men det hade aldrig blivit av.

Hon pillade lite på hans huvud med pekfingret. Hans enda öga blänkte till i halvdunklet.

Cissi suckade djupt.

— Märker du ingenting på henne?

Mamma lät påstridig.

— Hon börjar ju bli stor! Ser du inte det?

— Jovisst, men . . .

— Tror du att du kan ha kvar din lilla söta flicka hur länge som helst? Det är bara en tidsfråga när hon får . . . mens.

Det tog bara några sekunder innan hon på nytt hörde pappa. Han hade höjt rösten nu.

— Skolan då! Hur ska det gå med skolan?

— Snälla Knutte, det bryr jag mig faktiskt inte så mycket om, bara hon inte far illa.

— Far illa? fnös pappa. Hur då far illa?

Cissi var nästan säker på vad mamma nu skulle säga. Hon kunde sätta nästan vad som helst på att hon skulle få rätt.

Och visst fick hon rätt. Det var inte så konstigt. Cissi hade hört den här morgonkonversationen flera gånger förr.

— Jag vill inte att hon ska komma ut för fort i svängen, sade mamma precis som Cissi trott.

— Ja, ja, suckade pappa. Jag går väl och väcker henne då.

Cissi hörde när han småmuttrande öppnade dörren till hallen och gick mot hennes dörr. Snabbt, snabbt lade hon sig i sovställning. Hon visste inte riktigt varför hon gjorde så. Det hände nästan aldrig att hon sov när pappa kom in, men morgon efter morgon låtsades hon att hon gjorde det. Kanske hade hon en känsla av att pappa skulle bli ännu surare på henne om hon låg vaken när han skulle väcka henne.

Han öppnade dörren och kom in.

— Och du bara sover!

Han böjde sig ner och ruskade henne rätt hårdhänt i axeln.

— Vakna då! fräste han. Det är ju du själv som vill simma, och då får du allt lov att gå upp också.

Cissi vände sig långsamt i sängen så att hon låg på rygg.

— Vad är det . . . ?

Det var omöjligt att tro annat än att hon just i detta ögonblick vaknade upp ur den djupaste sömn.

— Det vet du väl, sade han. Klockan är snart halv sex, och du måste upp nu om vi ska hinna till den här förbannade träningen.

— Jag är så trött, ljög Cissi.
— Tror du inte att jag är det då?

Hon svarade inget.

— Tror du inte att jag är trött, frågar jag?

Cissi svalde ett par gånger innan hon sade:

— Jo, det tror jag.

— Skynda dig då!

Hon reste hastigt på sig och gick ut till badrummet. Där gick hon samvetsgrant igenom sin vanliga morgonceremoni. Hon kissade, hon tvättade sig noga, och hon borstade tänderna energiskt. Ibland tyckte hon att det skulle vara förnuftigare att borsta tänderna efter morgonmålet, men hon var så inne i sin gamla vana att det var omöjligt att ändra på den.

När hon kom ut i köket några minuter senare hade pappa satt fram frukost. Flingor, mjölk, juice, mörkt bröd och ett ägg. Hon tyckte alltid om att äta på morgonen och satte i sig frukost med glupande aptit. Pappa tuggade förstrött på en smörgås och läppjade på en kopp kaffe samtidigt som cigaretten låg och pyrde i askfatet.

Cissi gillade inte att pappa rökte, och ett par gånger hade hon sagt till honom att sluta. Bägge gångerna blev hon dock avspisad. Han läste DN också. Inte sportsidorna förstås.

Cissi dukade av efter sig och satte in i diskmaskinen. Pappa lät sin kaffekopp stå kvar på bordet. Utan ett ord gick han ner i garaget i villan.

När bilen var framkörd satte sig Cissi som vanligt i baksätet. Snart var de på väg från Upplands-Väsby och ute på E4:an där pappa snabbt trissade upp farten.

— Hur är det i skolan då? frågade han över axeln.

— Det är väl bra.

Cissi hörde själv att hon lät lite näbbig och ångrade sig omedelbart.

— Väl? undrade pappa. Hur går det på skrivningarna?

— Så där.

— Så där, säger du. Inte tror du väl att du får ett jobb bara för att du kan simma någorlunda fort.

— Det har jag väl aldrig sagt heller.

— Ska man komma fram här i världen så får man jobba också. De säger att betygen ska avskaffas, men jag vet nog att det är det första alla arbetsgivare tittar på fortfarande. Och så kommer det att förbli också.

— Jag har väl inga dåliga betyg.

De var nästan framme vid Ulriksdal nu. Pappa skulle köra förbi en folkvagn när den andre föraren svajade ut åt vänster. Pappa signalerade ilsket.

— Jävla idiot! Man skulle kunna tro att han aldrig varit ute i trafiken förr.

Så lugnade han sig.

— Vad var det du sa förresten?

— Det minns jag inte.

Det var förstås inte sant. Cissi mindes mycket väl vad hon hade sagt. Det gjorde han säkert själv också. Han bekräftade snart hennes misstankar.

— Nej, hittills har du inte haft dåliga betyg, men hur tror du att det ska gå om du ska fortsätta så här? En och en halv timmes simning på morron och två på kvällen. Det håller inte i längden.

— Men Ronny säger . . .

Han vände sig nästan om i förarsätet.

— Ronny säger och Ronny säger . . . Vad tror du han vet, och vad tror du egentligen han kan bestämma?

— Jo, men han säger att jag kommer in på Klippan. Han säger att det är ett precis lika fint gymnasium som nåt annat.

— Simmargymnasium?! Det låter nåt det.

Pappa lät ytterst föraktfull på rösten.

— Ska du simma in på någon högskola också, kanske?

Trots att hon försökte allt hon kunde hade Cissi inte en chans att hålla tårarna borta. Hon började gråta, tyst och övergivet. Pappa satt tyst och stirrade intensivt på vägbanan.

Han var mild i rösten när han på nytt tog till orda.

— Snälla Cissi, sluta nu! Jag menar inget illa. Jag vill bara att det ska gå bra för dig.

Cissi gjorde en kraftansträngning för att snyftningarna skulle sluta, men det ville inte lyckas.

— Det förstår du väl, Cissi?

Nu var han nästan bedjande.

Nu gick det bättre för henne. Sakta dog gråten bort och förirrade sig i ett par hulkningar. När hon tittade ut märkte hon att de var nästan framme vid Eriksdalsbadet.

— Ja, nu är vi framme i alla fall, sade han. Ska jag gå med in?

Hon skakade energiskt på huvudet. Det var i slutet av februari. Det singlar några bortkomna snöflingor i luften. Hon slängde igen bildörren efter sig.

Pappa vevade hastigt ner bilrutan.

— Har du ingen skolväska med dig?

— Jag har böckerna i skolan, sade hon helt sanningsenligt.

— I skolan! Menar du att du inte ens tar läxböckerna med dig hem? Har vi inte kommit överens om kanske att du ska sköta skolan? Det var ju ett villkor för att du skulle få simma.

— Vi hade inga läxor.

— Och det vill du att jag ska tro?

Begrep han ingenting?

— Men det är ju måndag i dag, sade hon med förtvivlad röst. Då har vi aldrig några läxor.

Det märktes på honom att han insåg att han hade fel. Han drog sig lite frånvarande i ena örsnibben.

— Det kan väl hända, sade han tyst, men det betyder inte att du får missköta skolan.

Hon sade inget mer utan började gå mot hallen. Cissi hörde att han ropade på henne ett par gånger men hon vände aldrig på huvudet.

TRÄNINGSPASSET

Cissi visste aldrig riktigt om hon tyckte om att komma in i en simhall eller inte.

Det första hon kände var klorlukten och den fuktiga värmen som gjorde att kläderna snabbt som ögat klibbade fast vid kroppen. Hon hörde ropen, plasken och tränarens visselpipa.

Visst tyckte hon om att simma, men på något oförklarligt sätt kände hon sig alltid lite ledsen när hon kastades in i denna miljö.

Fort, fort slank hon ner i omklädningsrummet. Ur sin axelväska med klubbnamnet FAVÖR på ena sidan och JOFA på den andra plockade hon fram baddräkt, träningsoverall och simmarglasögon. Förr använde hon aldrig glasögon, men så småningom blev hon röd i ögonen som en kanin, och då lät hon sig övertalas att köpa ett par. De kostade tolv kronor och hon hade betalat dem själv.

När hon väl klätt om och dragit på sig overalljackan satt hon kvar på bänken ett par minuter. Det brukade hon göra varje morgon. Varenda gång märkte hon också hur sömning hon i själva verket var. Hon gäspade ett par gånger och när hon slöt ögonen var det nästan omöjligt att öppna dem igen.

Med en kraftansträngning reste Cissi på sig och ruskade på kroppen. Sedan började hon göra hastiga crawl-rörelser med armarna. Lite stel var hon till en början, men snart var axlarna i trim igen. Därefter hängde hon axelväskan på sig och gick ut i hallen.

Redan på långt håll såg hon Favörtränaren Ronny Ekblom.

— Men där är du ju, sade han. Jag stod just och undrade vart du hade tagit vägen.

Cissi gnuggade sig i ena ögat med pekfingerknogen.

— Det blev fel på bilen, sade hon.

Riktigt sant var det förstås inte, men det kunde duga som förklaring. Hon ville inte säga att hon grälat med pappa och suttit och halvsovit i omklädningsrummet.

— Ingen panik. Vi har gott om tid.

— Vad ska vi göra i dag då? undrade Cissi.

— Jo, jag tänkte att vi skulle köra lite tempo, svarade Ronny. 100 meter så fort du orkar fyra gånger med två minuters mellanrum. Men det är klart att du måste mjuka upp först. Ta det vanliga programmet.

— Du, Ronny . . . ?

Cissi lät lite osäker på rösten.

— Ja?

— Tror du att jag kommer in på Klippan?

Cissi kunde svära på att Ronny gjorde en aldrig så liten paus innan han svarade henne.

— Det tror jag säkert, sade han.

— Varför väntade du så där innan du svarade?

— Det gjorde jag väl inte, protesterade han.

— Det gjorde du visst det.

Ronny tog ännu bättre tid på sig innan han sade något den här gången. Han torkade sig omsorgsfullt i ansiktet med handduken som han bar över axeln. Sedan verkade han fatta ett beslut.

— All right, jag ska vara ärlig mot dig . . .

Han väntade och Cissi väntade.

— Jo, det är så att de påstår i förbundet att Favör inte kan få med någon mer, fortsatte han. Vi har fyllt vår kvot

mer än väl, säger de. Men det finns faktiskt en möjlighet . .

— Ja . . .?

Cissi var ivrig nu.

— Ja, det är inte litet de begär av oss, sade Ronny. Om du gör under 1.01 på JSM kommer de att förorda dig. Det har jag och din skola redan gjort, men då kan de inte komma undan i förbundet heller.

— Så det är därför du ska toppa mig nu då?

Ronny nickade jakande till svar. Nästa fråga var det knappt att Cissi vågade ställa.

— Tror du att jag kan klara det då?

— Det vet jag inte, blev tränarens korta svar.

— Men jag har ju aldrig simmat fortare än 1.02,8, påminde honom Cissi.

— Du gör betydligt bättre nu.

— Kan jag inte få pröva i dag då?

Ronny skrattade bullrande, men Cissi fick för sig att det inte fanns någon äkta glädje i hans yttre munterhet.

— Det är för tidigt än, Cissi. Det är nästan tre veckor till JSM. Du får inte bränna ut dig i förväg, begriper du väl.

— Men jag kan väl få försöka, tjatade hon.

Nu var Cissi nästan bedjande i rösten.

— Jag kände i går kväll att jag är i form, sade hon. Jag var inte det minsta trött efter träningen. Och på kvällen orkade jag sitta och titta på tv-deckarn med mamma och pappa.

— Men . . ., började han.

Det blänkte till i ögonen på Cissi. Hon kände att det stockade sig i halsen på henne och hon svalde häftigt ett par gånger.

— Du tror inte att jag klarar det, sade hon sedan. Du är rädd för att jag ska bli besviken om tiden blir dålig.

— Inte alls.

— Jag tror dig inte, sade Cissi och visste med sig att hon hade rätt.

Ronny såg länge på henne där hon stod liten och ledsen framför honom. Hon räckte honom knappt till axeln. Lite frånvarande tog han tag i tidtagaruret som hängde i en rem runt halsen och knäppte på och av det några gånger. Han rev sig i det tjocka håret med en kraftig hand.

— All right, vi prövar väl då, sade han.

Cissi stirrade på honom med öppen mun. Hon trodde aldrig att han skulle ge med sig på det där viset.

— Nu med detsamma?

Han skrattade.

— Men snälla Cissi, det förstår du väl att du måste mjuka först. Ta det vanliga programmet inför en tävling. Hetsa inte utan ta det lugnt. Aldrig jäkta, kom ihåg det!

— Å, vad snäll du är!

— Äsch, fräste han. Det får du väl se efteråt om jag var snäll eller inte.

Långsamt drog hon av sig tröjan. Hon gick fram till bassängkanten och efter några sekunders tvekan hoppade hon i med fötterna först. Hon sjönk ner ända till botten där hon tog fart med fötterna och for upp till ytan igen. Så ruskade hon på sig och började sitt uppmjukningsprogram.

Nu när hon väl var i vattnet kändes det egentligen rätt skönt. Hon gled lätt fram genom vattnet med automatiskt intränade rörelser. Allting fungerade av sig självt, och hon behövde inte för en sekund tänka på vad hon gjorde. Det fanns numera inbyggt i kroppen.

Så hade det inte alltid varit. När hon började simma för drygt fyra år sedan kunde hon ingenting, och det tog henne flera pass att lära sig ryggsim. Och det hade krävts många timmar och stora tåreflöden att nöta in en riktig benspark. Men nu satt den där.